

-- Какъ тъй! Ако азъ ти дърпамъ косата мислишъ ли че бѣдното котенце не усѣща болки? То съ плача си показва колко го мжчишъ.

— Истина, истина, мамо, азъ не мислѣхъ чего боли . . . чакай, азъ ще го помилвамъ. Ела, *мине*, ела.. Ахъ, то избѣга!

— На, видишъ ли, то играеше съ тебе, като те мислѣше за едно *добро дѣте*, неспособно да му направишъ зло. Но сега то бѣга, както се бѣга всѣкога отъ *лошитѣ хора*.

— О, Боже мой, колко ми е мжно! *Мине*, мой приятелю, мое добро *мине*, ела! Азъ ти искамъ прошка, азъ нѣма вече да те мжча. Дръжъ, хапни си отъ хлѣба ми! О, мамо, мамо, то се връща! Видждъ, то се гали; то не е вече сърдито. Колко се радвамъ! . . . И ето *ми-*